

Hans Adolf Gielen

HELLIJEN OAVEND

(Heiligabend)

Kressmes ös et werr jewoarde.
Schraape Wenk, deä jücht von Norde
on hät Ies on Schni'e jebreit.

An deän Boom die Keärze lööte.
Duor et Huus tröck ene sööte Schwah.
Hät stöll sech nierjeleit.

Öm deän Döösch, doa stond die Blaare,
derre Hertsches jauer schlare.
Oore stroahle, send voll Freud.

Buute ös et stöll. Verloate.
Engel schweäve duor de Stroate.
Senge von de hellje Neit.

hago - 02.01.98

ZENT MEÄRTE

(Sankt Martin)

Düster ös de Oavesstond.
Stöll Iäät Jries ent wie'e Brook.
Von feäre lutt ene enkele Honk,
on uut de Küek rük et na Look.

Op enns ös Leäve en de Stroate.
Bonk Iööt et en männje Klüer.
Die eäves an deän Oave soate,
die stond no buute vör de Düer.

Doa tröck deä Zoch. Möt Trööt on Tromm.
Hell klengt et uut kleene Schnüttsches:
Oh Hellije Zent Meärte, komm.
Brenng Appel, Nüet on Krentestüttsches.

Dat Füler Iööt op. On die Jeseeter.
Deä ärme Moon (Mensch) krett sine Deel.
Op Heem aan trecke all die Weeter.
Doa ös noch männje Stond Vertääl.

Stöll send Stroate werr on Platz.
Jonz effkes mar dat Füler noch Iööt.
Sööte Schwah tröck duor os Jazz.
Von feäre tutt noch en besoape Trööt.

hago - 1985

JIRMES AUES SIN HAHNE

(Girmes August seine Hähne)

Bis Aanfonks de fifzajer Joahre loach be
Jirmes, eiter et Li'everzemmer, de Appretur
on, doavon ofjedellt, de Appreturküek, woa en
jruote Panne on Keätels die Stief jekockt
ward, öm doamöt Plüüsch för Möbele, ävvel
och Sammet jet stiffajer de make op de Rök.

On et woar en löstich Völkske, wat doa de-
same werkde, en die Joahre kört na deä ierschde Kreech.

Et ward drenjejrí'epe, wenn nöddich woar, ävvel
och vertällt on be den Ärbet jesonge, on kleen
Strí'ek jespelt, wie et jrad suo koam. On et ward
desame jefiert, wenn jet de fiere woar.

Suo woar et Truuf, dat deä, deä deheem ene
Kusch jeschlocht haat, ene Koar mötbreit.
On doa männicheene en Ferke mäbde of och twí'e,
joav et döcks en Proov de schnöbbe.

De Koar besteng mierschens ut en paar Ponk
jron Brettwuorsch, ene Stomp Tüüt on fresche
Rebbe, on ene Klomp Koanefett, för dat Jonze de broane.

En paar jruote Panne uter de Appreturküek
warde öerdlich reen jemäck on dat Broane jeng
aan, töschen et Werke, suo neävebee.

Dat roak duor et Denge, dat männicheene et
Jömerwater en de Mull desamelilep, wenn heä
duor deä lenge Jonk jeng. Och die Baase bli'ev
dat neet verborje, vörut Jirmes Aues, deä jedden
Dooch enije Kiere duor de jonze Fabrik ströpp-
de on kí'ek of och alles möt reit Denge tujeng.

No mot man wilete, dat op jön Sie von die
Butemuor von die Appreturküek Jirmes Aues
sine Hennestoal loach, medde en de Fabrik, op

deän Hoaf akraat vis-a-vis de Duoseklätscherei.

Doa hi'el heä sech en Koppel Henne on jeddes
Joahr ene Hoop jong Hahne, die heä möt eje
Klücke aantrook of jonk bejoll för der määste.

En Maid di'en die Dieres fuohre on die Eier
behoale. Mar Aues konterlierde, dat alles en Order woar.

En die Butemuor woar ene Duorloat, deä ävvel
von bönnne, dat het von de Appreturküek ut,
möt en Plonk tujenarelt woar. On doafüer steng
ene jruote Werksdöösch.

Dat alles woar jene Henger, wenn dat Fleesch
on deä Tüüt en die Panne neet rekde of die
Appreteure Jömer haade op noch jet Beätersch,
op jong Hahne.

Dann woar deän Döösch jau besi'e jeröck on die
Plonk lossjemäck. Duor dat enge Jaat poßde mar
ene kleene, schmale Mensch, ene Lieborsch,
deä, Kopp on Ärm vöropp, duor die Muor jedri'eve
ward, wenn nöddich woar, of et neet flott
jenoch jeng, möt en paar Schleäch op die Kei.
„On komm joaneet tröök oahne en paar schuone
Hahne. Angersch blivs do en deä Stool.“

Wat bli'ev deän ärmen Boorsch angersch üever,
als en paar Hahne de jriepe, denne deä Kneck
ömdedri'ene on sö duer dat Loak na bönnne de
reeke. Heä dorf werr tröök krupe of ward duor
dat Loak erenn jetrocke, neet oahne he of doa
ene Schroam avdekrieje.

Die Hane woare jau jeploot, utjenoahme, en Stök-
ker jedelt on en en angere Pann jeschmi'ete,
die onger deän jruote Döösch floach, wenn et
vüere von deä Jonk flödde.

Doa steng err ene op Luor, of Jirmes Aues of
ene angere Baas en de Wehr woar. Dann ward jeflöt.
On Aues koam döcker kieke, wenn et suo lecker roak.

„Na, jöfft et werr jet de fiere en de Appretur,“
mende heä. „Dat hab ech jeär, dat he neet mar
desame jewerkt wörd.“

„Joa,“ hedde et dann, „deä on de deä hat jeschlocht
on de Koar mötjebreit. Mööcht tje och en Proof?“

Dat li'et Aues sech neet twi'e Kiehre sägge on
oat möt Schmaak en Stück Brettwuorsch of Tüüt.
Mar von die Hahne ward heä nix jewahr on kreech
och nix doavon möt. Heä haat örr joa selvs je-
noch en de Stool op jön Sie von de Muor.

Wal wongerde heä sech, dat öm döcker en paar
Hahne felde. Die soll wal ene Fooß jeholt
habbe, denn en paar Feähre hab ech en deä
Stool jefonge, mende heä dann.

Dat et ene Fooß op twi'e Been woar on sin
Hahne en sinne eje Lade möt jo'en Honger je-
jäte warde, ös Jirmes Aues nie jewahr jeworde.

hago - 03/95

